

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/139/2022
Identifikačné číslo spisu:	4117223513
Dátum vydania rozhodnutia:	28.06.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:4117223513.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L.. O. T., narodeného X. H. XXXX, G., T.. W. XXXX/X, zastúpeného advokátskou kanceláriou Váľko & Vólný, s. r. o., Bratislava, Porubského 2, IČO: 35 916 192, proti žalovaným 1/ FZ Trans s. r. o., naposledy Bratislava, Bulharská 70, IČO: 46 676 830, 2/ J. Č., narodenému XX. K. XXXX, T. I. XXX, zastúpenému advokátskou kanceláriou LÖWY & LÖWY s. r. o., Bratislava, Slowackého 56, IČO: 47 236 230, o ochranu osobnosti a náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 19C/64/2017, o dovolaní žalovaného 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 12. apríla 2022 sp. zn. 9Co/33/2022, takto

rozhodol:

Dovolacie konanie vo vzťahu k žalovanej 1/ z a s t a v u j e.

Vo zvyšnej časti dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému 2/ v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 12. októbra 2021 č. k. 19C/64/2017-1050 uložil žalovanej 1/ povinnosť zdržať sa šírenia nepravdivých tvrdení o tom, že: - žalobca oslovil zástupcov spoločnosti STAVTEX, s. r. o. a ponúkol im, že sa postará o uhradenie všetkých záväzkov spoločnosti STRABAG Pozemné a inžinierske staviteľstvo s. r. o., so sídlom Mlynské nivy 61/A, 820 15 Bratislava, IČO: 31 355 161 voči spoločnosti STAVTEX, s. r. o. pod podmienkou, že zástupcovia spoločnosti STAVTEX, s. r. o. budú súhlasiť s prijatím „obchodného návrhu“ žalobcu, ktorý mal spočívať v požiadavke „zohnať finančné prostriedky v hotovosti, vzhľadom na vyplatenie odmien za sprostredkované zákazky, a to aj pre osoby, ktoré by mohli mať blízko určitým politickým kruhom“; - spoločnosť STRABAG Pozemné a inžinierske staviteľstvo s. r. o. neuhradila záväzky voči spoločnosti STAVTEX, s. r. o. v dôsledku neprijatia „obchodného návrhu“, žalobcu zo strany zástupcov spoločnosti STAVTEX, s. r. o., ktorý mal spočívať v požiadavke „zohnať finančné prostriedky v hotovosti, vzhľadom na vyplatenie odmien za sprostredkované zákazky, a to aj pre osoby, ktoré by mohli mať blízko určitým politickým kruhom“; - akýchkoľvek iných tvrdení, ktoré sa nezakladajú na pravde a predstavujú skutkové tvrdenia alebo

hodnotiace úsudky, ktoré môžu byť spôsobilé poškodiť osobnostné práva žalobcu, počínajúc dňom nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku (I.). Žalovanej 1/ uložil povinnosť ospravedlniť sa žalobcovi listom, vyhotoveným a odoslaným doporučené na adresu žalobcu (L.. O. T., T.. W. XXXX/X, XXX XX G.), na vlastné náklady žalovanej 1/, v lehote 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku, v nasledovnom znení: „Spoločnosť FZ Trans s. r. o., so sídlom Bulharská 70, 821 04 Bratislava, IČO: 46 676 830, zapísaná v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, odd.: Sro, vl. č. 83123/B, ako právny nástupca zaniknutej spoločnosti STAVTEX, s. r. o., naposledy so sídlom Braneckého 20, 949 01 Nitra, IČO: 47 452 676, a naposledy zapísanej v obchodnom registri Okresného súdu Nitra, odd.: Sro, vl. č.: 35543/N, sa ospravedľuje pánovi L.. O. T., narodenému X.X. XXXX, X. T.. W. XXXX/X, XXX XX G., za šírenie nepravdivých informácií o tom, že: - žalobca oslovil zástupcov spoločnosti STAVTEX, s. r. o. na chodbe po stretnutí zástupcov spoločnosti STAVTEX, s. r. o. s N.. H. V. a N.. T. O. a ponúkol im, že sa postará o uhradenie všetkých záväzkov spoločnosti STRABAG Pozemné a inžinierske staviteľstvo s. r. o., so sídlom Mlynské nivy 61/A, 820 15 Bratislava, IČO: 31 355 161 voči spoločnosti STAVTEX, s. r. o. pod podmienkou, že zástupcovia spoločnosti STAVTEX, s. r. o. budú súhlasiť s prijatím „obchodného návrhu“ L.. O. T., ktorý mal spočívať v požiadavke „zohnať finančné prostriedky v hotovosti, vzhľadom na vyplatenie odmien za sprostredkované zákazky, a to aj pre osoby, ktoré by mohli mať blízko určitým politickým kruhom“; - spoločnosť STRABAG Pozemné a inžinierske staviteľstvo s. r. o. neuhradila záväzky voči spoločnosti STAVTEX, s. r. o. v dôsledku neprijatia „obchodného návrhu“ L.. O. T. zo strany zástupcov spoločnosti STAVTEX, s. r. o., ktorý mal spočívať v požiadavke „zohnať finančné prostriedky v hotovosti, vzhľadom na vyplatenie odmien za sprostredkované zákazky, a to aj pre osoby, ktoré by mohli mať blízko určitým politickým kruhom“ (II.). Žalovanej 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5 000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (III.). Žalovanej 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5 000 eur ako náhradu škody vzniknutej neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti žalobcu do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (IV.). Žalobu voči žalovanému 2/ zamietol (V.). Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanej 1/ v rozsahu 100 % (VI.). Žalovanému 2/ priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. (VII.).

1.1. Súd prvej inštancie odôvodnil rozhodnutie ustanoveniami § 11, § 13 ods. 1, 2, § 16, § 420 ods. 1, ods. 2, § 442 ods. 1, ods. 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 69 ods. 3 prvá veta, § 266 ods. 1, 2, 3, 4, § 133 ods. 1 až 4, § 134, § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“) a uviedol, že vo vzťahu k žalovanej 1/ vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že je pasívne vecne legitimovaným subjektom v tomto spore tak vo vzťahu k nároku na ochranu osobnosti, ako aj náhradu škody. Poukázal na to, že žalovaná 1/ zostala v priebehu konania pasívna, nevyjadrila sa žiadnym spôsobom, čo malo za následok, že súd posúdil skutkové tvrdenia žalobcu vo vzťahu k žalovanej 1/ ako nesporné, pretože žalovaná 1/ ich vôbec nepoprela. V konaní mal súd prvej inštancie preukázané, že zo strany žalovanej 1/ ako právneho nástupcu spoločnosti STAVTEX v dôsledku zlúčenia spoločnosti s FZ Trans boli doručené do spoločnosti STRABAG 2 listy, od ktorých žalobca odvíjal svoj nárok za uvedené nepravdivé tvrdenia o jeho osobe. Na základe tvrdení žalobcu súd prvej inštancie posúdil jeho nárok voči žalovanej 1/ ako dôvodný a vyhovel mu. Preto zaviazal žalovanú 1/, aby sa zdržala šírenia nepravdivých tvrdení o žalobcovi, a zároveň jej uložil povinnosť sa ospravedlniť žalobcovi listom. Pokiaľ išlo o ďalší nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, tak ten priznal žalobcovi podľa § 13 OZ, v to v sume 5 000 eur. Uviedol, že ani tento nárok, ako ani uplatnená výška nebola žalovanou 1/ žiadnym spôsobom spochybnená. V súvislosti s náhradou škody dodal, že suma 5 000 eur predstavovala odmenu, ktorá mala byť žalobcovi vyplatená zamestnávateľom, ale z dôvodu doručených listov mu ju zamestnávateľ nevyplatil. Súd prvej inštancie konštatoval, že predpoklady vzniku škody, prezentované žalobcom, t. j. protiprávne konanie spočívajúce v porušení osobnostných práv žalobcu žalovanou 1/, škoda vo výške prémie 5 000 eur, príčinná súvislosť ako nevyplatenie prémie skrz výčítky v listoch, neboli žalovanou 1/ spochybnené, preto z nich vychádzal a žalobcovi priznal nárok aj na zaplatenie sumy 5 000 eur. Ďalej uviedol, že spornou v spore zostala otázka, či prvý a druhý list sú konaním žalovanej 1/ alebo žalovaného 2/ ako fyzickej osoby alebo žalovaného 2/ ako konateľa pôvodnej žalovanej 1/. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že oba listy sa vzťahovali na spoločnosť STAVTEX, v mene ktorej konal žalovaný 2/ ako osoba, ktorá bola použitá právnickou osobou na realizáciu tejto právnickej osoby, čiže

výlučne ako jej konateľ a štatutárny zástupca spoločnosti STAVTEX. Oba listy svedčia o tom, že sa týkali jedine obchodnej spoločnosti STAVTEX, nikdy v nich žalovaný 2/ nevystupoval ako súkromná osoba, stojaca mimo právnickej osoby. S poukazom na existenciu miestneho, časového a vecného vzťahu k plneniu danej činnosti súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný 2/ bol v čase vyhotovenia listov konateľom a od 5. mája 2017 aj spoločníkom spoločnosti STAVTEX, spoločnosť STAVTEX mala so spoločnosťou STRABAG zmluvné vzťahy a z týchto vzájomných vzťahov mala spoločnosť STAVTEX voči STRABAG aj nevyporiadané finančné nároky. Práve v súvislosti so všetkými týmito vzťahmi bolo podľa jeho názoru možné ustáliť jedine ten záver, že korešpondencia sa týkala obchodných vzťahov oboch spoločností výlučne ako dvoch právnických osôb. V konaní žalobca nepreukázal, že by žalovaný 2/ ako fyzická osoba komunikoval osobne sám za seba, výlučne len vo svojom mene, niekedy so spoločnosťou STRABAG. Na základe toho, že žalovaný 2/ konal v mene právnickej osoby - spoločnosti STAVTEX, boli oba listy prejavom vôle tejto spoločnosti a nie jeho vôle ako fyzickej osoby. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že žalovaný 2/ nie je v tomto spore vecne pasívne legitimovaným subjektom, a to ani vo vzťahu k nároku na ochranu osobnosti, ani k nároku na náhradu škody.

1.2. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a vzhľadom na skutočnosť, že žalobca bol v konaní úspešný vo vzťahu k žalovanej 1/, súd žalobcovi priznal voči žalovanej 1/ nárok na plnú náhradu trov konania. V súvislosti s námietkou žalobcu, že je krajne nespravodlivé, aby za okolností, keď neexistuje subjekt, ktorý by mohol odškodniť žalobcu za to, že bolo zasiahnuté do jeho osobnostných práv, bol žalobca nútený zaplatiť ešte dokonca žalovanému 2/ trovy konania, súd prvej inštancie poukázal na zásadu úspechu v spore a zdôraznil, že v danom prípade mal plný úspech aj samotný žalobca (vo vzťahu k žalovanej 1/), ako aj žalovaný 2/ (vo vzťahu k žalobcovi). Dodal, že žalobca je tou osobou, ktorá ovláda spor a bolo len na ňom, koho označí za žalovaného. Skutočnosť, že prebehlo dokazovanie, výsledkom ktorého bol jeho úspech len vo vzťahu k žalovanej 1/, nemôže byť na úkor toho, kto sa v konaní bráni a preukazuje, že sa ho vec netýka. Práve žalovaný 2/ bol posúdený ako subjekt, ktorý nie je vecne pasívne zodpovedným, pričom samotný žalovaný 2/ od začiatku namietal túto skutočnosť a popieral akúkoľvek osobnú zodpovednosť voči žalobcovi. Súdu prvej inštancie sa javilo spravodlivé práve to, že žalovaný 2/ má nárok na náhradu trov konania tiež, pričom nezistil v konaní existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré by mal postupovať podľa § 257 CSP.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu uznesením z 12. apríla 2022 sp. zn. 9Co/33/2022 rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku týkajúcom sa trov konania žalobcu vo vzťahu k žalovanému 2/ zmenil tak, že žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal. Zároveň žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd vo vzťahu k napadnutému výroku o trovách konania v odôvodnení uviedol, že sa tiež zaoberal tým, či je v danej veci dôvodná aplikácia ustanovenia § 257 CSP. Poukázal na predmet konania spočívajúci v ochrane osobnosti a náhrade škody, pričom k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu malo dôjsť dvomi listami, a to listom z 3. mája 2017 a listom z 3. júla 2017. Žalobca svoje právo na ochranu osobnosti odvodzoval od týchto dvoch listov, pričom z formálnej úpravy a formulácie listu žalovaných, vytlačenom na hlavičkovom papieri žalovanej 1/, avšak podpísaného žalovaným 2/ len s uvedením jeho mena, priezviska a podpisu, bez uvedenia dovetku, že by podpísaním listu žalovaných žalovaný 2/ konal ako konateľ žalovanej 1/, žalobca dospel k záveru, že pôvodcami listu žalovaných sú obaja žalovaní. Odvolací súd v tomto prípade vyslovil názor, že práve nejasná formulácia týchto listov, ale najmä prvého, spôsobila, že bez posúdenia okolností, za ktorých k vyhotoveniu týchto listov prišlo, bez výsluchu žalovaného 2/, svedka - druhého konateľa STAVTEX, s. r. o. a svedka p. V., nebolo možné jednoznačne zodpovedať na otázku pasívnej legitimácie žalovaných. Keďže listy formuloval a podpisoval žalovaný 2/, aj to nie spôsobom, ako sa podpisoval obvykle, aj keď v zmysle výpisu z obchodného registra prípustným spôsobom, je práve on osobou, ktorá zapríčinila nejasnosť toho, o koho listy ide, čo malo vplyv na posúdenie pasívnej vecnej legitimácie žalovaných 1/ a 2/, a preto sa odvolací súd stotožnil s odvolaním žalobcu v tom, že odstráneniu tvrdomu vo vzťahu žalobcu a žalovaného 2/ dôjde v danej veci práve aplikáciou ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania. Odvolací súd dodal, že na tomto závere nemení nič ani to, že žalobca bol v konaní právne

zastúpený, pretože išlo o právne posúdenie, závislé od skutkových okolností, ktoré sa ozrejmili až v priebehu konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný 2/ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP.

3.1. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia považoval za zmätočné a neúplné, a to takej intenzity, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd bližšie nezdôvodnil dôvody pre aplikáciu § 257 CSP a s argumentáciou žalovaného 2/ o tom, že nie sú dané žiadne okolnosti hodné osobitného zreteľa, sa na žiadnom mieste nevysporiadal. Dovolateľ ďalej s poukazom na zásadu úspechu uviedol, že žalovaný 2/ sa v priebehu konania procesne bránil, pričom jeho obrana bola v celom rozsahu úspešná. Žalovaný 2/ v priebehu konania nebol pasívny a jedinou skutočnosťou, ktorá viedla žalobcu k uplatneniu svojho nároku voči žalovanému 2/ nebola formulácia jednej vety v dotknutom liste, ale skutočnosť, že práve a len voči žalovanému 2/ by mohol získať reálne peňažné prostriedky. Dovolateľ tiež poznamenal, že od počiatku vo svojich vyjadreniach konštantne popieral pasívnu legitímáciu, ako aj to, že by bol odosielateľom daných listov. Pokiaľ všetky dotknuté subjekty v rámci dokazovania potvrdili odosielateľa predmetných listov, najneskôr momentom tohto potvrdenia musela byť vyriešená otázka pasívnej vecnej legitímácie, a žalobca mal preto voči žalovanému zobrať najneskôr 25. februára 2020 žalobu späť a v takom prípade by bolo možné polemizovať o tom, že by bola namieste aplikácia ustanovenia § 257 CSP. Dovolateľ preto vyslovil názor, že je zmätočný a nepreskúmateľný záver súdu o tom, že žalobca nezavinil vznik trov konania, keď aj po vyjasnení rozhodujúcich skutkových okolností ohľadne pasívnej vecnej legitímácie pokračoval vo vedení konania aj voči žalovanému 2/. Za zmätočný považoval aj záver súdu, že aplikácia ustanovenia § 257 CSP je namieste aj z dôvodu špecifických okolností z pohľadu samotného predmetu konania. Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania. Dovolateľ uzavrel, že odvolací súd nezohľadnil základný účel a zmysel právnej úpravy náhrady trov konania a ustanovenie § 257 CSP aplikoval bez náležitého vysvetlenia a odôvodnenia.

3.2. Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu v úvode poznamenal, že je potrebné ho odmietnuť z dôvodu absencie základnej náležitosti dovolania podľa § 127 ods. 1 písm. b) v spojení s § 428 CSP, a to s ohľadom na to, že v dovolaní nie je uvedené, kto ho robil. Ďalej uviedol, že napadnuté uznesenie je dostatočne a zrozumiteľne odôvodnené, keď z neho jasne vyplýva, že to bolo práve konanie žalovaného 2/ v predsúdnej fáze sporu, ktoré od počiatku činilo spornou otázku pasívnej vecnej legitímácie. Preto bolo nespravodlivé, aby bol vo veci žalovanému 2/ priznaný voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Navrhol, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol.

5. Žalovaná 1/ sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrila.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolacie konanie vo vzťahu k žalovanej 1/ je nutné zastaviť a vo zvyšnej časti dovolanie odmietnuť.

7. Podľa § 438 ods. 1 CSP na konanie na dovolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. V zmysle § 161 ods. 1 CSP ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“). Ak ide o taký nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie

zastaví (§ 161 ods. 2 CSP).

9. Podľa § 61 CSP procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

10. Ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví (§ 64 CSP).

11. V danom prípade nahliadnutím do výpisu z obchodného registra, vedeného Mestským súdom Bratislava III, oddiel Sro, vložka číslo 83123/B dovolací súd zistil, že v priebehu dovolacieho konania došlo na základe § 61n ods. 6 Exekučného poriadku v znení neskorších predpisov dňa 17. mája 2023 k výmazu žalovanej 1/ z obchodného registra. So zreteľom na túto skutočnosť dovolací súd postupoval primerane podľa § 64 CSP, t. j. posudzoval, či má dovolacie konanie zastaviť, alebo či v ňom možno pokračovať.

12. Jednou zo základných procesných podmienok konania je procesná subjektivita. Rozumieme ňou spôsobilosť mať procesné práva a povinnosti, ktoré zákon strane priznáva. Zákon procesnú subjektivitu priznáva v zásade každému, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; výnimočne v osobitných prípadoch, ak tak stanoví zákon alebo jeho postavenie vyplýva zo zákona, aj tomu kto by inak spôsobilosť nemal. Otázku hmotnoprávnej subjektivity rieši predovšetkým Občiansky zákonník v spojitosti s Obchodným zákonníkom. Spôsobilosť mať práva a povinnosti majú aj právnické osoby. Túto majú od svojho vzniku (zápisom do obchodného alebo iného zákonom predpísaného registra) a zaniká až dňom ich zániku (výmazom z príslušného registra alebo spôsobom určeným v osobitnom zákone). Absencia tejto spôsobilosti má vždy za následok zastavenie konania, a to bez zreteľa na to, či „strana“ túto spôsobilosť nemala už v čase začatia konania alebo túto stratila v jeho priebehu.

13. V predmetnej veci je zo spisu zrejmé, že žalovaná 1/ počas dovolacieho konania zanikla bez právneho nástupcu. Vzhľadom na stratu jej procesnej subjektivity ako jednej z procesných podmienok dovolacieho konania Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky neostalo iné, než dovolacie konanie vo vzťahu k nej zastaviť (§ 64, § 161 ods. 2 v spojení s § 438 ods. 1 CSP).

14. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

15. Dovolaťel' vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal nedostatočné odôvodnenie a zmatečnosť napadnutého rozhodnutia, a tiež nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 257 CSP v súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania.

16. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolaťel' vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolaťela o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolaťelom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

17. Ústavný súd už v uznesení č. k. I. ÚS 387/2019-26 zo 17. septembra 2019 poukázal na to, že problematikou prípustnosti opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku sa zaoberal v uznesení sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke

nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2018, s. 1270), v ktorom vyslovil: „Ustanovenie § 420 CSP zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcej hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o matérii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. Aj rozhodnutie vo veci samej (t. j. meritórne rozhodnutie) je svojou podstatou a svojimi dôsledkami rozhodnutím, ktorým sa konanie o predmete sporu končí, avšak pre účely posudzovania prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP takéto rozhodnutie nemožno zaradiť do skupiny rozhodnutí, „ktorým sa konanie končí“, pretože pre tento účel je už zaradené do skupiny rozhodnutí „vo veci samej“. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí prvoinštančného súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 CSP) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 CSP, avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 CSP z prieskumu dovolacím súdom vylúčené. Podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvoinštančný súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí“. Ústavný súd z týchto záverov vychádzal aj v ďalších svojich rozhodnutiach (por. napr. nález I. ÚS 47/2021).

18. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o náhrade trov konania pre existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP konštatoval aj dovolací súd vo viacerých rozhodnutiach (4Cdo/155/2020, 2Cdo/89/2020, 9Cdo/68/2021).

19. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

21. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o

právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

22. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

23. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, z akých skutkových zistení a právnych úvah vychádzal, keď na rozdiel od súdu prvej inštancie považoval za dôvodné pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikovať ustanovenie § 257 CSP.

23.1. Uvedený záver bol dostatočne odôvodnený v bodoch 10. a nasl. odôvodnenia jeho rozhodnutia, v ktorých odvolací súd podrobne uviedol rozhodujúce argumenty, ktoré ho viedli k dôvodnosti použitia ustanovenia § 257 CSP. Odvolací súd v prvom rade popísal základné pravidlá, ktorými sa riadi súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania, s dôrazom na zásadu úspechu vo veci. V nadväznosti na to podrobil dôslednej analýze predpoklady (výnimočnej) aplikácie ustanovenia § 257 CSP a to aj s poukazom na jednotlivé rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Okrem iného konštatoval, že toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda, inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok. Následne posudzujúc špecifické skutkové okolnosti daného sporu (najmä obsah predmetných listov adresovaných žalobcovi) vyplývajúce z povahy predmetu konania dospel k záveru o nevyhnutnej potrebe aplikácie ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania. Odvolací súd zdôraznil, že práve nejasná formulácia listov, z obsahu ktorých žalobca vyvodzoval zásah do jeho práva na ochranu osobnosti, spôsobila, že bez posúdenia okolností, za ktorých k vyhotoveniu týchto listov prišlo, bez výsluchu žalovaného 2/, svedka - druhého konateľa STAVTEX, s. r. o. a svedka p. V., nebolo možné jednoznačne zodpovedať na otázku pasívnej legitímácie žalovaných. Keďže listy formuloval a podpisoval žalovaný 2/, aj to nie spôsobom, ako sa podpisoval obvykle, aj keď v zmysle výpisu z obchodného registra prípustným spôsobom, je práve on osobou, ktorá zapríčinila nejasnosť toho, o koho listy ide, čo malo vplyv na posúdenie pasívnej vecnej legitímácie žalovaných 1/ a 2/. Odvolací súd sa stotožnil s odvolacími námietkami žalobcu, že odstráneniu tvrdosti vo vzťahu žalobcu a žalovaného 2/ dôjde v danej veci práve aplikáciou ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania. Dodal, že uvedený záver nebola spôsobilá ovplyvniť ani skutočnosť, že žalobca bol v konaní právne zastúpený, pretože išlo o právne posúdenie, závislé od skutkových okolností, ktoré sa ozrejmi až v priebehu konania. Odvolací súd napokon podotkol, že k aplikácii ustanovenia § 257 CSP na trovy konania žalobcu vo vzťahu k žalovanému 2/ pristúpil len z dôvodu špecifických okolností daného prípadu, teda z dôvodov hodných osobitého zreteľa z pohľadu samotného predmetu konania a okolností, ktoré viedli k uplatneniu nároku

na súde, a nie z dôvodu ekonomických podmienok na strane žalobcu.

23.2. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vysporiadalo s podstatnými odvolacími námietkami a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Myšlienkový postup odvolacieho súdu je dostatočne vysvetlený s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z uvedeného je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalovaný 2/ sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnil a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so závermi vyjadrenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

24. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

24.1. Dovolací súd v tomto kontexte ďalej uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/70/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor vo vzťahu k rozhodnutiu o náhrade trov konania než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

25. Rozhodovacia činnosť najvyššieho súdu i ústavného súdu rovnako dospela k záveru, že ak súd má v úmysle použiť moderačné právo v zmysle ustanovenia § 257 CSP alebo ak ho niektorá zo strán navrhne, musí súd umožniť protistrane, aby sa k tomu vyjadrila (k zámeru aj k dôkazom). Nie je možné, aby súd dospel k vnútornému presvedčeniu, že je potrebné aplikovať ustanovenie § 257 CSP a strane, ktorá by inak trovy získala, to neoznámil a táto by sa to dozvedela až z rozhodnutia. Súd v prípade použitia ustanovenia § 257 CSP je povinný „vytvoriť procesný priestor“ umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia [pozri k tomu rozsudok ESLP Čepek proti Českej republike (sťažnosť č. 9815/10) ako aj nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. PL. ÚS 46/13 a sp. zn. I. ÚS 1593/15, tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. MCdo/14/99 z 1.9.2000, uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 5Cdo/67/2010 či sp. zn. 3MCdo/46/2012, nález Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 168/2018-22].

26. Aplikácie ustanovenia § 257 CSP sa domáhal žalobca v podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom uviedol, že priznanie náhrady trov konania žalovanému 2/ je krajne nespravodlivé a vôbec nezohľadňuje konkrétne okolnosti veci. Žalobca zdôraznil, že to bol samotný žalovaný 2/, kto svojím konaním spôsobil nejasnosť a neurčitosť v otázke, kto bol autorom listov, ktoré zakladali dôvod pre začatie tohto konania (body 9. až 16. odvolania na č. l. 1086-1087 spisu). Toto odvolanie bolo

doručené žalovaným 1/ a 2/ na vyjadrenie (doručenky na č. l. 1089 spisu). Žalovaný 2/ zaslal súdu vyjadrenie k odvolaniu žalobcu, kde sa vyjadril k tvrdeniam žalobcu ohľadom dôvodov hodných osobitného zreteľa a aplikácie ustanovenia § 257 CSP v predmetnom spore, pričom sa stotožnil so súdom prvej inštancie, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP (č. l. 1094-1095 spisu). Vyjadrenie žalovaného 2/ bolo následne doručené na vedomie žalobcovi (doručenka pripojená na č. l. 1100 spisu).

26.1. Z uvedeného vyplýva, že obom stranám sporu bol daný primeraný procesný priestor umožňujúci im vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu ustanovenia § 257 CSP. Ani týmto postupom preto nedošlo k založeniu vady podľa § 420 písm. f) CSP.

27. Dovolací súd napokon nezistil ani prípadnú svojvôľu odvolacieho súdu pri aplikácii ustanovenia § 257 CSP.

27.1. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného sporového konania, a ako také spadá pod čl. 46 ods. 1 ústavy, prostredníctvom ktorého sa zaručuje každému základné právo na súdnu ochranu. Všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo strany sporu na súdnu ochranu. Či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy), určuje zákonná úprava náhrady trov konania obsiahnutá v Civilnom sporovom poriadku účinnom od 1. júla 2016 (§ 255 a nasl.). Procesné predpisy, ktoré upravujú rozhodovanie o náhrade trov konania, preto treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu. Trovy vynaložené účastníkom konania (sporovou stranou) v spore musia byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania. Ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku alebo procesná ochrana proti takému tvrdenému nároku. Účelnosť sa v zásade dá stotožniť s nevyhnutnosťou alebo právnu možnosťou vynaloženia trov spojených s ústavne zaručeným právom na právnu pomoc v zmysle čl. 47 ods. 2 ústavy a trovy právneho zastúpenia sa vo všeobecnosti za účelne vynaložené trovy považujú. Trovy potrebné na účelne vynaloženie alebo ochranu práva sa však nemôžu posudzovať ako celok, a to aj keď má účastník (sporová strana) nárok na náhradu trov konania, pretože mal vo veci plný úspech, každý úkon alebo každé platenie trov treba posudzovať samostatne; to platí aj pre trovy právnej služby (viď. II. ÚS 78/03, III. ÚS 481/2015, IV. ÚS 83/2018).

27.2. Každé rozhodnutie súdu, ktorým sporovej strane neprizná náhradu trov konania, musí byť zo svojej podstaty výnimočným rozhodnutím, prijatým na základe riadneho zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu a na základe prísne reštriktívneho výkladu § 257 CSP a v ňom obsiahnutej formulácie „dôvody hodné osobitného zreteľa“. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne a výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 5Cdo/67/2010 či sp. zn. 3MCdo/46/2012) ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 CSP preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania.

27.3. Dovolací súd v danom prípade nezistil také nedostatky v postupe odvolacieho súdu pri skúmaní existencie výnimočných okolností hodných osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. odôvodnenie rozhodnutia zmätočné. Z

odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd zohľadňoval vyššie prezentovanú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu týkajúcu sa rozhodovania o náhrade trov konania. Súd vzal na zreteľ povahu predmetu konania (konanie o ochranu osobnosti a náhradu škody) a taktiež okolnosti spočívajúce v konaní žalovaného 2/, ktorého formulácie spolu s formálnou úpravou spornej korešpondencie adresovanej žalobcovi vzbudzovali oprávnené pochybnosti o pasívnej vecnej legitímácii žalovaných a vyvolali potrebu realizácie ďalšieho dokazovania vo veci. Práve tieto špecifické okolnosti odvolací súd vyhodnotil ako dôvody hodného osobitného zreteľa (a výnimočné okolnosti prípadu) s poukazom na ustanovenie § 257 CSP. Je zrejmé, že súd považoval v danom prípade za spravodlivé, aby si každá zo strán znášala vlastné trovy konania.

27.4. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia ustanovenia § 257 CSP, ktorá by bola popretím jeho podstaty a zmyslu, či zásad, na ktorých stojí rozhodovanie o trovách konania. Skutočnosť, že žalovaný 2/ sa s názorom odvolacieho súdu nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

28. Dovolací súd s poukazom na vyššie uvedené preto dospel k záveru, že procesný postup odvolacieho súdu, ktorý konal v zmysle ustanovení a zásad Civilného sporového poriadku, nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Napadnuté rozhodnutie sa nevymyká nielen zo zákonného, ale ani z ústavnoprávneho rámca. Uvedeným postupom preto nedošlo k založeniu namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP.

29. Dovolací súd preto dospel k záveru, že žalovaný 2/ neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP).

30. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného 2/ odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

31. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.